

Arrest

nr. 254 466 van 12 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 januari 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. ROOX als voorlopig bewindvoerder van M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1988.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 22 augustus 2015. Op 26 augustus 2015 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 29 november 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 15 mei 2019 bevestigde de Raad deze weigeringsbeslissing.

Op 24 september 2019 dient de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 september 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 23 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u Afghaan te zijn. U bent afkomstig van het dorp Share Naw, in Puli Khumry, gelegen in de provincie Baglan. U bent nooit naar school gegaan. Uw vader was Pashtoun en uw moeder Tadjiek. Uw vader was een fervent gokker en vergokte zo twee van uw zussen, B. en Ta., aan S., een man die tot de taliban behoorde. Twee maanden nadat uw vader overleed aan hartproblemen, kwam S. eisen dat B. zou trouwen met zijn zoon A.. Dit onttaarde in een gevecht waarin u ook betrokken was en waarbij uw broer J. A. doodde. Diezelfde nacht, toen u zestien jaar oud was, verhuisden u en uw gezin naar Iran. In Teheran werkte u vier à vijf jaar in een carwash. Gedurende zeven jaar woonde en werkte u in Mashad, meer bepaald in Deh Gaibi, waar u in een steenmijn werkte. U verbleef illegaal in Iran en voelde zich er niet vrij. Na een verblijf van twaalf jaar in Iran verliet u samen met uw zus H.T. (o.v. 8.111.725); uw zus H.B. (o.v. 8.111.730) en haar man N.W. (o.v. 8.111.749); en uw broer H.JA. (o.v. 8.107.134) en zijn vrouw M.S. (o.v. 8.107.135) Iran omstreeks 4 augustus 2015. Jullie reisden naar België, waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden op 26 augustus 2015.

Op 29 november 2017 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor uw dossier. U ging in beroep tegen deze beslissing op 2 januari 2018 en in een arrest van 15 mei 2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de door het CGVS genomen beslissing. De RvV oordeelde in lijn met het CGVS dat er geen geloof gehecht kon worden aan de door u beweerde problemen in Afghanistan. Bovendien achtte de RvV de hoofdstad Kabul ook een veilig en redelijk vestigingsalternatief voor u. Daarnaast stelde de RvV vast dat u niet in concreto aantoonde dat u bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou kennen omwille van uw verblijf in het buitenland. In het kader van uw beroepsprocedure legde u onder meer uw taskara voor die u bezorgd werd door P., uw neef van moederszijde.

De behandeling van het verzoek van Ja. en zijn echtgenote werd afgesloten met een weigeringsbeslissing, gezien ze niet naar hun persoonlijk onderhoud op het CGVS kwamen. Uw zus T. werd erkend als vluchteling. De verzoeken van uw zus B. en haar partner N.W. werden op 29 november 2017 afgesloten met een weigeringsbeslissing. Zij gingen niet in beroep.

Rond mei 2019 reisde u naar Duitsland, waar u drie maanden verbleef. Vervolgens werd u naar België gerepatriëerd. Op 24 september 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in in België. U gaf aan dat u vreesde bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden omdat u als ongelovige beschouwd zou worden omwille van het feit dat uw broer Ja. zich drie of drieënhalve jaar geleden tot het christendom bekeerde. Uw verzoek werd ontvankelijk verklaard op 4 juni 2020.

Op 22 september 2020 lichtte u uw huidig verzoek verder toe bij een persoonlijk onderhoud dat met u georganiseerd werd op het CGVS. In het kader van dit verzoek verklaarde u dat uw zus T. momenteel in Luik verblijft. Uw moeder en uw oudste broer J. zijn momenteel in Turkije. Uw zus B. en uw broer Ja. verblijven samen met hun partner in Duitsland. Uw zus Ta. verblijft ook in Duitsland. Zij leeft momenteel gescheiden van haar echtgenoot Taw..

Uw broer Ja. en zijn gezin kwamen in Duitsland in aanraking met het christendom. Ze werden op sleeptouw genomen en gingen naar de kerk. Zes of zeven maanden nadat Ja. in aanraking kwam met het christendom, werd hij gedoopt. Hij en zijn gezin zijn sinds drie jaar bekeerd tot het christendom. Op basis daarvan kregen ze een verblijfsvergunning in Duitsland. In 2017, vlak nadat hij bekeerd was, belde Ja. u om u hiervan op de hoogte te stellen. De bekering van uw broer Ja. leidde tot spanningen tussen uw zussen en hun echtgenoten. Ta. en haar echtgenoot Taw. maakten veel ruzie over de bekering van Ja..

In 2018 verspreidde O., een familielid van Taw. via facebook een foto van uw broer Ja. waarbij in het Farsi, Engels en Duits stond dat Ja. een ongelovige geworden was. Deze foto was zichtbaar voor een periode van vier maanden, maar werd intussen verwijderd. Anderhalf jaar geleden, toen u uw arrest van de RvV al gekregen had, kwam uw familie in Afghanistan via Taw. te weten dat uw broer Ja. bekeerd was. Naar aanleiding hiervan leeft uw zus Ta. sinds anderhalf jaar gescheiden van Taw.. Er is

momenteel een procedure aanhangig bij de rechtbank in Duitsland. Afhankelijk van de evolutie van de situatie kan het zijn dat het uitmondt in een officiële scheiding.

U kwam via uw broer Ja. te weten dat Taw. iedereen in Afghanistan gesproken heeft en dat hij hen inlichtte over zijn bekering. Ongeveer anderhalf jaar geleden zei uw oom G. M. aan Ja. dat hij hem en zijn kinderen niet zou sparen. U meent dat niet alleen uw broer Ja. zelf, maar ook andere familieleden mee verantwoordelijk gesteld zullen worden voor zijn bekering en dat uw familieleden u zullen doden. U had sindsdien geen contact meer met uw familieleden in Afghanistan. U bent er zeker van dat uw familie in Afghanistan het nieuws overal verspreid heeft.

U ging gedurende drie maanden naar Duitsland. Daar zag u dat Ja. op zondagen met zijn gezin naar de kerk ging. U hielp er ook soms mee in de kerk. Sinds september 2019 bent u opnieuw in België. U diende uw tweede verzoek om internationale bescherming in op 24 september 2019.

Intussen bent u zelf ook bekeerd in de zin dat u wel soenniet bent maar dat u zoveel mogelijk informatie probeert te verzamelen over het christendom om u in de toekomst eventueel ook te laten dopen. Het feit dat uw broer zich bekeerde en dat u zag dat hij gelukkig was, maakte dat u ook een bekering overwoog. Sinds vier maanden verzamelt u informatie. U kwam W. tegen in een park. Hij deelde brochures uit en sprak in het Farsi over het christendom. U neemt op zaterdag deel aan vergaderingen via zoom en heeft video's over Jezus op uw gsm. U probeert in België heel af en toe naar de kerk te gaan, al is het niet regelmatig. Vanaf het moment dat u zich zou dopen zal u de islam achter zich laten en christen worden als u het pad dat u reeds betrad blijft volgen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden omdat u als ongelovige beschouwd zult worden. Ook omwille van de vete die u in het kader van uw eerste verzoek toelichtte vreest u dat u gevaar zal lopen bij terugkeer naar Afghanistan.

In het kader van uw tweede verzoek legt u de volgende documenten voor: uw taskara (origineel) en de vertaling ervan, een verblijfsvergunning van Duitsland van uw broer H.JA. (kopie), een doopcertificaat van uw broer Ja. d.d. 10 september 2016 (kopie), vier certificaten aangaande uw Nederlandse les in België (origineel). Ook omwille van deze Nederlandse les vreest u als ongelovige beschouwd te worden. Tijdens het persoonlijk onderhoud liet u een geluidsfragment horen waarin W. zegt dat hij het druk had maar dat hij u zal contacteren. U stelde dat u nog meer berichten had in verband met de zoommeetings. Uw advocate voorzag bovendien een begeleidende mail bij de documenten die u voorlegde waarin deze documenten beschreven werden.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet benadrukt worden dat het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in het kader van uw eerste verzoek een weigeringsbeslissing nam en oordeelde dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielmotieven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde de door het CGVS genomen beslissing en stelde evenzeer dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde asielrelaas in Afghanistan. In het kader van onderhavig verzoek verwijst u opnieuw naar de ongeloofwaardig bevonden problemen die u uiteen zette in het kader van het eerste verzoek. Zo haalt u aan dat u vermoord zult worden omwille van de vete die u toelichtte in het kader van uw eerste verzoek (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 9). Evenwel brengt u wat dit betreft geen elementen aan die een nieuw licht werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid. De vaststelling dat u nog steeds vasthoudt aan uw ongeloofwaardige verklaringen van uw eerste verzoek tast in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid aan.

Het nieuwe element dat u in uw huidige verzoek uiteen zet, met name u vrees voor vervolging omwille van het feit dat u als ongelovige beschouwd zou worden, enerzijds omwille van de bekering van uw broer Ja. tot het christendom en anderzijds omwille van uw eigen (stappen tot) bekering naar het christendom, noopt er niet toe te besluiten dat u bij terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Aangaande de bekering van uw broer Ja. dient vooreerst vastgesteld te worden dat u hier geen overtuigend bewijsmateriaal van neerlegt. Het doopattest van Ja. betreft slechts een kopie waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Uit de verblijfsvergunning van Duitsland van Ja. kan slechts afgeleid worden dat aan hem een verblijfsvergunning verleend werd, doch niet op basis waarvan. Indien uw broer daadwerkelijk tot het christendom bekeerd is, momenteel in Duitsland zijn geloof nog steeds belijdt en om deze reden als vluchteling erkend werd, kan verwacht worden dat u hier meer documenten over zou kunnen aanreiken. Gepolst naar meer documenten omtrent de bekering van uw broer (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 10) geeft u aan dat er geen andere documenten zijn behalve deze. Indien uw broer al meer dan drie jaar christen is en naar de kerk gaat, kan nochtans meer bewijs verwacht worden hieromtrent.

De geloofwaardigheid van de bekering van uw broer en de beweerde problemen die u hieraan zou ontleenen wordt bovendien ondermijnd door het feit dat u deze beweerde vrees pas zo laatsttijdig aanbrengt.

Vooreerst kan wat dit betreft aangestipt worden dat het merkwaardig is dat u hier in het kader van uw eerste verzoek met geen woord over repte. Volgens uw verklaringen bent u immers al sinds 2017 op de hoogte van zijn bekering (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 8). Afgaand op het doopattest dat u voorlegt, is Ja. zelfs al sinds september 2016 gedoopt en kwam hij volgens uw verklaringen zes of zeven maanden daarvoor in contact met het christendom (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 7), wat neerkomt op maart 2016. Dat u, ofschoon u al sinds 2016 of 2017 op de hoogte bent van de bekering van Ja., en ofschoon u stelt dat het loutere feit familielid te zijn van een ongelovige ertoe leidt dat u verantwoordelijk gesteld zal worden voor de bekering en zelf als ongelovige zal worden beschouwd (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 7, 9), dit niet eerder opwierp in uw asielprocedure doet ten zeerste afbreuk aan de door u beweerde vrees. Nochtans vonden uw persoonlijke onderhouden in het kader van uw eerste verzoek bij het CGVS plaats in maart, juni en oktober van 2017. Ook in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV waarbij de RvV haar arrest velde op 15 mei 2019 repte u met geen woord over deze vrees. Ook al geeft u aan dat er in 2018 gedurende vier maanden een foto van uw broer op facebook circuleerde waarbij stond dat hij een ongelovige geworden was (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 14, 15). Noch in het verzoekschrift van 2 januari 2018, noch bij de aanvullende nota met nieuwe elementen die uw advocaat opstelde op 14 maart 2019, bracht u dit thema te berde. U slaagt er niet in om te vergoelijken waarom u deze vrees niet eerder opwierp (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 15). Dat het in het kader van uw eerste verzoek om u ging en niet om uw broer, overtuigt niet aangezien u een persoonlijke vrees afleidt uit zijn bekering. Ook uw stelling dat er Afghanen en Iraniërs aanwezig waren in de zaal bij de RvV houdt geen steek gezien u dit nieuwe motief schriftelijk had kunnen overmaken.

Vervolgens dient ook vastgesteld te worden dat u, in het licht van de door u beweerde problemen pas laatsttijdig een tweede verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. Hoewel het arrest in het kader van uw eerste verzoek op 15 mei 2019 gevelde werd, ging u eerst naar Duitsland en meldde u zich pas op 18 september 2019 aan om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen nadat u naar België gerepatriëerd werd. Deze frappante laatsttijdigheid doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees.

Zelfs indien aangenomen zou worden dat uw broer daadwerkelijk tot het christendom bekeerd is, dan nog dient gewezen te worden op het feit dat u zelfs in dat geval geenszins in concreto aannemelijk gemaakt hebt dat u persoonlijk gevisieerd zou worden omwille hiervan.

Uw stelling, dat u als ongelovige beschouwd zou worden louter en alleen omwille van het feit dat u de broer bent van een ongelovige en dat u daarom mee verantwoordelijk gesteld zou worden (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 9) kan niet gevolgd worden. Gevraagd waar u uit af leidt dat dat het geval zou zijn zegt u slechts 'omdat het zo is', wat niet overtuigt (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 9). Uit niets blijkt dat deze stelling meer is dan een blote bewering.

Te meer daar uw verklaringen over de bedreigingen die u en uw familieleden omwille van de bekering van uw broer zouden hebben ontvangen niet kunnen overtuigen. U geeft aan dat uw familie in Afghanistan sinds ongeveer anderhalf jaar geleden via Taw. op de hoogte gesteld werd van de bekering van uw broer (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 12). Hoewel u meent dat u gedood zou worden door hen, overtuigen uw verklaringen hieromtrent niet. De geloofwaardigheid van uw bewering dat er reeds concrete bedreigingen naar u en uw familieleden toe plaatsvonden, met name dat uw oom van moederszijde aan Ja. zei dat hij een ongelovige is geworden en dat hij hem en zijn kinderen niet zou sparen (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 13), wordt immers ondergraven door de vaststelling dat u bij uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) slechts gewag maakte van 'de mensen' die menen dat jullie ongelovigen zijn (verklaring volgend verzoek, punt 16). Voorts haalt u bij de DVZ aan dat u vreesde vermoord te worden door de stam van uw vader (verklaring volgend verzoek, punt 19). Indien er op dat moment daadwerkelijk reeds bedreigingen van uw familieleden van moederszijde geweest waren, zoals u meent, is het dan ook niet geloofwaardig dat u hen niet specifiek vermeld heeft

op de DVZ. Erop gewezen dat u op de DVZ slechts sprak over algemene bedreigingen, maar dat u niet vermeldde dat uw broer al concrete bedreigingen gekregen had (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 19), meent u dat het interview niet lang duurde. Dit vergoelijkt niet waarom u dit element niet ter sprake zou brengen.

Ook het feit dat u aangeeft dat uw zussen nog contact hebben met uw tantes van moederszijde staat haaks op de bewering dat ze heel uw familie als ongelovigen beschouwen omwille van de vermeende bekering van Ja. (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 19).

Ook dient opgemerkt te worden dat hoewel u meermaals aangeeft dat ook u persoonlijk bedreigd werd (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 12, 13), uit het overzicht van de door u opgeworpen bedreigingen slechts blijkt dat de echtgenoot van uw tante van moederszijde, G. M. eenmalig naar uw broer Ja. gebeld zou hebben en gezegd zou hebben dat hij hem en zijn kinderen niet zou sparen. Verder geeft u aan dat u en uw familieleden geen concrete bedreigingen gehad hebben (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 13, 14). Uw redenering, dat als uw broer bedreigd wordt, dat het ook wilt zeggen dat u dan bedreigd bent omdat u niet zal toelaten dat iemand uw broer pijn doet (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 12), is in het licht van uw verklaring dat uw broer nooit naar Afghanistan zal terugkeren niet van die aard dat hierdoor in concreto kan aangenomen worden dat u zelf in Afghanistan een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 13).

Bovendien laat u na uw bewering te staven. Over de vermeende foto op facebook waarbij over uw broer gezegd werd dat hij een ongelovige was (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 14, 15), dient vastgesteld te worden dat u hier geen begin van bewijs van voorlegt, hoewel u aangeeft dat deze foto gedurende vier maanden circuleerde op facebook. Hoewel u meent dat uw schoonbroer Taw. uw zus T. verlaten heeft omdat Ja. een ongelovige werd (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 9, 10), en hoewel u meent dat er een procedure aanhangig is bij de rechtbank in Duitsland en dat ze apart wonen (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 11), legt u hier evenmin een begin van bewijs van neer.

Uit het voorgaande blijkt dat u niet in concreto aannemelijk gemaakt hebt dat u persoonlijk gevisieerd zal worden omwille van de vermeende bekering van uw broer Ja..

Voorts dient ook vastgesteld te worden dat uw verklaringen over uw eigen (stappen naar) bekering allerm minst overtuigen.

Hoewel u bij het begin van het persoonlijk onderhoud aangaf dat u bij uw vorige gesprek alle nieuwe elementen had kunnen toelichten en dat er niets was dat u wilde aanpassen (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 2), verraste u door later tijdens het persoonlijk onderhoud plots aan te geven dat u zelf ook bekeerd bent (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 15). Dit is des te merkwaardiger gezien u bij het begin van het persoonlijk onderhoud nog zonder enig voorbehoud aangaf dat u soenniet bent (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 4). Hierop gewezen, legt u uw bekeringuit door te zeggen dat u wel soenniet bent maar dat u momenteel veel informatie verzamelt over het christendom om u eventueel in de toekomst te laten dopen (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 15). U geeft te kennen dat u de islam achter zich zou laten van het moment dat u zich laat dopen (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 18). Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u op heden nog niet daadwerkelijk bekeerd bent, maar louter beweert dit te overwegen in de toekomst. Op basis van een hypothetische toekomstige geloofsovertuiging kan geen actuele beschermingsnood afgeleid worden. Bovendien slaagt u er evenwel niet in uw beweerdde interesse in het christendom aannemelijk te maken. Hoewel u meent dat u al vier maanden het christendom bestudeert met oog op een eventueel doopsel in de toekomst, overtuigen uw verklaringen allerm minst. De bekering van een moslim tot het christendom betreft een dermate ingrijpende en fundamentele keuze in het leven van deze persoon dat kan worden verwacht dat hieraan de nodige reflectie en studie voorafgaat. Uw kennis van het christendom blijkt evenwel uiterst summier en u slaagt er niet in om vragen over de basisbeginselen van het christendom te beantwoorden. Zo kan u geen enkele christelijke feestdag benoemen (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 10). U weet niet waar Jezus geboren is (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 16). U bent niet op de hoogte over enig bezoek dat Jezus na zijn geboorte kreeg. U meent verkeerdelijk dat er niet twaalf maar zes apostelen zijn en geeft te kennen dat u hen niet bij naam kent (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 16). Gevraagd naar Pasen, zegt u dat u nog geen specifieke dingen vroeg over de vieringen (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 16). Over Johannes de Doper kan u geen informatie aanreiken (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 16). Dat u pas sinds vier maanden informatie verzamelt (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 16), is een uitleg die dit frappante gebrek aan kennis niet kan toedekken. Dat u de namen van de apostelen schuldig moet blijven omdat u ongeletterd bent en de namen slechts hoort maar niet kan opschrijven overtuigt niet (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 16).

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw interesse in het christendom een sterk opportunistisch karakter heeft, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw daadwerkelijke interesse. De timing van uw interesse in het christendom is immers uiterst frappant. U meent dat uw interesse in het christendom voortkomt uit het feit dat uw broer zich bekeerde en er nadien gelukkig uitzag (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 16, 17). Gelet op de vaststelling dat uw broer zich al in 2016 bekeerde is het dat ook

merkwaardig dat u zich pas sinds vier maanden in het christendom verdiepte. U verklaart deze laattijdigheid door aan te halen dat u sinds uw terugkeer uit Duitsland niemand had om u te begeleiden. Indien u daadwerkelijk sinds uw terugkeer naar België in september 2019 interesse had in het christendom is het frappant dat u nog wachtte tot vier maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 22 september 2020, dus tot eind mei 2020 om zich verder in het christendom te verdiepen. Eind mei 2020 is opmerkelijk genoeg ook het moment waarop uw volgend verzoek ontvankelijk verklaard werd door het CGVS. Dat u pas toen een man in het park tegenkwam die u brochures gaf, Farsi sprak en u uitnodigde voor zoommeetings volstaat niet als uitleg waarom u niet eerder stappen ondernam om meer te weten te komen over het christendom. De geloofwaardigheid van uw beweerde deelname aan zoommeetings wordt overigens overschaduwd door de eerder vastgestelde teleurstellende kennis over de basisbeginselen van het christendom. Dat u tijdens het persoonlijk onderhoud een spraakbericht laat beluisteren van een zekere W. waarin hij stelt dat hij het druk heeft maar dat hij u binnenkort zal contacteren (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 19), toont slechts aan dat een zekere W. u contacteerde maar zegt niets over uw pogingen om uw kennis over het christendom te vergroten. Hoewel u aangemoedigd werd om de overige spraakberichten nog door te sturen naar het CGVS (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 19), heeft het CGVS tot op heden niets mogen ontvangen. Op deze aangehaalde zoommeetings na, blijkt uit uw verklaringen overigens niet dat u veel stappen nam om het christendom te ontdekken. U geeft slechts aan dat u verder filmpjes over Jezus downloadde. U zocht echter niet op of er kerkdiensten zijn in het Dari of het Farsi (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 18, 19). Ook wat uw kerkgang betreft, zijn uw verklaringen weinig overtuigend (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 18). U zegt eerst dat u niet ging omdat u niemand had om u te vergezellen om meteen daarna te zeggen dat u heel af en toe naar de kerk probeert te gaan maar niet regelmatig. Hieruit blijkt ook allerm minst een doorgedreven interesse in het christendom.

Om voorgaande redenen kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde interesse in het christendom en de mogelijkheid dat u zich in de toekomst bekeert. Daar er aan uw beweerde interesse in het christendom geen geloof kan worden gehecht, kan er ook niet aanvaard worden dat u in de nabije toekomst daadwerkelijk het christelijk geloof zou aanhangen en omwille hiervan vervolging zou vrez en bij terugkeer naar Afghanistan.

Dat u omwille van de Nederlandse les die u in België volgde, en waarvan u certificaten neerlegde om te ondersteunen dat u deze les volgde, als ongelovige beschouwd zou worden (CGVS, p. 6), overtuigt niet. U laat immers na uw these dat men louter uit het aanleren van een nieuwe taal apostasie zou afleiden te verduidelijken.

Hoe dan ook, zelfs indien er aangenomen kan worden dat in uw gemeenschap in uw land van herkomst de perceptie zou ontstaan dat u een ongelovige bent, quod non, dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde nieuwe elementen, waarop u uw huidig verzoek steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te

worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20200408.pdf) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar <https://>

www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviséerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad

aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In het kader van uw eerste verzoek stelde het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De RvV bevestigde dit. In het kader van uw huidig verzoek dient vastgesteld te worden dat er geen elementen zijn die doen besluiten dat niet meer het geval zou zijn. Hoewel u aangeeft dat B. en haar echtgenoot momenteel in Duitsland verblijven werpt u nergens op dat ze in Duitsland een verblijfsstatus zouden bekomen hebben waardoor een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Kabul voor hen nog steeds in het vooruitzicht ligt (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 3). Bovendien werd er in de beslissing van het CGVS en het arrest van de RvV aangevoerd dat u niet alleen op uw zus en schoonbroer maar ook op diens netwerk en op uw tante en haar gezin in Kabul kan steunen bij uw vestiging in de Afghaanse hoofdstad. Uw verklaringen in het licht van uw huidige verzoek, dat u al sinds vroeger geen goede contacten heeft met uw familie van moederszijde (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 4, 8), overtuigen niet in het licht van de vaststelling dat u eerder nog aangaf dat u nog via facebook en telefonisch contact onderhoudt met onder meer uw oom, de man van uw tante van moederszijde in Kabul (notities persoonlijk onderhoud H.P. d.d. 22 maart 2017, p. 15). Ook het feit dat P., uw neef van moederszijde u uw taskara bezorgde in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV, waarvan ook een briefomslag van 20 januari 2018 toegevoegd werd aan uw administratief dossier bij de RvV, staat haaks op uw bewering geen goede contacten met uw familie van moederszijde te onderhouden. Zoals eerder aangestipt maakte u niet aannemelijk dat u door uw familie van moederszijde geviseerd zou worden omwille van de vermeende bekering van uw broer. Dit kan dan ook niet weerhouden worden als reden waarom u niet op hun steun zou kunnen rekenen (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 8). Voorts dient nog gewezen te worden op het feit dat de overige factoren die deden besluiten tot de redelijkheid van een intern vluchtalternatief in uw hoofde nog steeds onveranderd zijn.

De overige documenten slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara en de vertaling ervan bevatten slechts persoonsgegevens die niet worden betwist. De begeleidende brief van uw advocaat bevat slechts een beschrijving van de neergelegde documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij als volgt:

"Verweerster argumenteert in de bestreden beslissing dat verzoeker noch vluchtelingenstatuut, noch subsidiaire bescherming kan krijgen overeenkomstig artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit is evenwel onterecht.

- Vluchtelingenstatus

Verzoeker kan niet terugkeren naar Afghanistan omwille van zijn vrees gedood te worden. Gezien zijn bekering tot het Christendom zal verzoeker in Afghanistan als een ongelovige beschouwd worden. Ook vreest verzoeker zoals in zijn eerste verzoek om internationale bescherming te worden gedood door de Taliban.

Verzoeker beroept zich al dusdanig op artikel 1 A verdrag van Geneve. Men wordt beschouwd als vluchteling indien volgende vier elementen aanwezig zijn: zich buiten het land van herkomst bevinden, gegronde vrees voor vervolging hebben, "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging" en de bescherming van het land niet kunnen of niet willen inroepen.

In casu is er voldaan aan de voorwaarden. Verzoeker vreest voor zijn leven, nu hij zelf tot het Christendom bekeerd is. Zijn broer Ja. is reeds jaren geleden bekeerd (stuk 2). De bekering van Ja. is niet zonder gevolg geweest. Zijn familie heeft hem met de dood bedreigd. Ook voor verzoekers zus Ta. waren de gevolgen niet min. Omwille van de bekering van Ja. heeft haar echtgenoot besloten om van haar te scheiden. Het geloof verlaten is in Afghanistan uit den boze. Daarenboven kan verzoeker de bescherming van zijn land van herkomst niet inroepen. In Afghanistan is bekering tot het christendom bij wet verboden. Men kan zelfs de doodstraf krijgen. Zelfs wanneer een Afghaan geïnteresseerd is in het Christendom loopt hij al groot risico.

Verweerster geeft ten onrechte aan dat geen geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten. Verweerster haalt hierbij aan dat verzoeker dit niet tijdig heeft aangebracht. Dat verzoeker dit niet eerder heeft aangehaald komt omdat verzoeker pas tijdens zijn verblijf in Duitsland in aanraking is gekomen met het Christendom. Hij maakte daar kennis met het Christelijk geloof en ging samen met zijn broer naar de kerk. In België aangekomen is verzoeker zich verder gaan verdiepen in het Christendom. Momenteel gaat hij naar de kerk en neemt hij deel aan zoommeetings van de kerk.

Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging, dit omwille van zijn geloof. Verzoeker vreest voor zijn leven. Verzoeker heeft duidelijk recht op het statuut vluchteling.

- Subsidiäre bescherming

Indien verweerster van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling wordt nagegaan of hij eventueel in aanmerking komt voor subsidiäre bescherming. Dit is het geval indien er "zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

In casu heeft verzoeker minstens recht op subsidiäre bescherming aangezien verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet gezien de regio waar hij afkomstig van is zeer onveilig en gevaarlijk is.

Verzoeker zelf is afkomstig uit Share New, in Puli Khumry, gelegen in de provincie Baghlan. De veiligheidssituatie in de provincie Baghlan is sedert 2016 verslechterd nadat de Taliban gezamenlijke acties hadden ondernomen tegen belangrijke districten in de buurt van het provinciale centrum van Pul-eKhumr. Volgens het Zweedse migratiebureau (Migrationsverket), werden Kunduz en Baghlan beschouwd als de provincies in de noordoostelijke regio die het meest door de Taliban worden gecontroleerd of beïnvloed (stuk 3).

In Afghanistan is er geen enkele veilige provincie meer. Ook de veiligheid in de hoofdstad Kabul blijft problematisch. Het risico op aanvallen en aanslagen blijft bijzonder groot. Ook burgers vormen een doelwit.

De veiligheidssituatie in Afghanistan is zeer precair.

Verzoeker heeft minstens recht op het statuut subsidiäre bescherming.

Dat verweerster de plicht heeft haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van verweerster.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Terwijl overeenkomstig artikel 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Overeenkomstig artikel 10 van het EG Verdrag: treffen de lidstaten alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren. Zij vergemakkelijken de vervulling van haar taak. Zij onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit Verdrag in gevaar kunnen brengen.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginnelsen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.)*

Dat het evenwel dient benadrukt te worden dat verzoeker geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas, en heeft verweerster geenszins noodzakelijk geacht om de reële situatie te onderzoeken.”

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift het doopcertificaat van haar broer Ja. en diens echtgenote (stuk 2) en een uittreksel uit het rapport “*Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report*” van september 2020 (stuk 3).

3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin zij de algemene veiligheidssituatie in de stad Kabul bespreekt en waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018,
- de “*Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note*” van EASO van december 2020, en
- het “*Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report*” van EASO van september 2020.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Op 26 augustus 2015 diende de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Daarbij voerde zij aan dat haar vader gokverslaafde was, dat hij zijn twee dochters aan een talib vergokte, dat deze talib na het overlijden van haar vader wilde dat één van de dochters met zijn zoon zou huwen en dat deze zoon bij een gevecht met de verzoekende partij en haar broer om het leven kwam. Daarna vluchtten de verzoekende partij en haar familie naar Iran waar zij twaalf jaar illegaal verbleven alvorens naar België te vluchten. Op 27 november 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 221 178 van 15 mei 2019 bevestigde de Raad deze weigeringsbeslissing. De Raad oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij en dat zij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Nadat de verzoekende partij voor drie maanden naar Duitsland reisde, alwaar zij bij haar broer Ja. en zijn gezin verbleef die zich hadden bekeerd tot het christendom, diende de verzoekende partij naar België terug te keren en diende zij op 24 september 2019 onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij volhardt enerzijds in het vluchtrelaas dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette en stelt anderzijds in geval van terugkeer naar Afghanistan vervolging te vrezen omwille van de bekering van haar broer Ja. tot het christendom waardoor ook zij als ongelovige zou worden beschouwd, alsook omdat zij zich intussen zelf zou willen bekeren tot het christendom. Tevens stelt zij dat zij omwille van de lessen Nederlands die zij in België volgt als ongelovige zou worden beschouwd.

7.2. Ter staving van haar tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): haar originele taskara en de vertaling ervan, een kopie van de Duitse verblijfsvergunning van haar broer Ja., een kopie van het doopcertificaat van haar broer Ja. en vier certificaten betreffende de Nederlandse lessen die zij in België volgt, alsook een e-mail van haar raadvrouw met een overzicht van de voorgelegde documenten.

De taskara toont enkel de identiteit van de verzoekende partij aan, een element dat heden niet wordt betwist. De kopie van de Duitse verblijfsvergunning van haar broer Ja. toont enkel aan dat haar broer Ja. in Duitsland een verblijfsrecht heeft doch vermeldt nergens waarom. Aldus bevat deze verblijfsvergunning geen elementen die de aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen staven.

De kopie van het doopcertificaat van haar broer Ja., waarvan zij aan haar verzoekschrift ook een kopie voegt samen met een kopie van het doopcertificaat van diens echtgenote (stuk 2), zijn slechts kopieën waarvan de bewijswaarde gering is wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk.

De certificaten van de Nederlandse lessen die de verzoekende partij in België volgt, tonen louter aan dat zij in België Nederlandse lessen volgt doch bevatten op zich evenmin elementen waaruit de

aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen blijken. De e-mail van haar raadvrouw bevat louter een beschrijving van de voorgelegde documenten.

Wat betreft de aan het verzoekschrift toegevoegde landeninformatie (stuk 3) dient erop gewezen dat de verzoekende partij de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie hiertoe niet volstaat.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3. Waar de verzoekende partij volhardt in het vluchtrelaas dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette, dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 221 178 van 15 mei 2019 reeds oordeelde dat aan dit relaas geen geloof kan worden gehecht. In het kader van onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming ontwaart de Raad geen nieuwe elementen die op deze beoordeling een ander licht zouden kunnen werpen. De verzoekende partij komt daaromtrent tijdens haar persoonlijk onderhoud niet verder dan te volharden in haar eerder aangehaalde problemen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), hetgeen op zich evenwel niet noopt tot een andere beoordeling van deze problemen dan in voormeld arrest van 15 mei 2019. Ook in haar verzoekschrift voert de verzoekende partij geen enkel concreet en inhoudelijk element aan dat alsnog de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van haar eerste verzoek om internationale bescherming zou kunnen herstellen. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de verzoekende partij omwille van de problemen die zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde heden alsnog nood zou hebben aan internationale bescherming.

7.4. Wat betreft de problemen die de verzoekende partij aanhaalt omwille van de bekering van haar broer Ja. en zijn gezin tot het christendom en de plannen die zij zelf zou hebben om zich tot het christendom te bekeren, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing oordeelt dat de verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zij omwille van deze voorgehouden elementen nood heeft aan internationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat:

- de verzoekende partij legt enkel een kopie voor van het doopcertificaat van haar broer (en van diens echtgenote (verzoekschrift, stuk 2)), hetgeen slechts een geringe bewijswaarde heeft (zie *supra*) en, ondanks dat Ja. reeds op 10 september 2016 zou zijn gedoopt en hij volgens de verklaringen van de verzoekende partij reeds eerder in contact kwam met het christendom, legt zij geen andere documenten ter staving van diens bekering voor;

- ondanks dat haar broer Ja. reeds op 10 september 2016 werd gedoopt en reeds daarvoor in contact kwam met het christendom, vermeldde de verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming noch ten aanzien van het CGVS, noch ten aanzien van de Raad diens bekering en/of de hieruit voortvloeiende problemen, hetgeen des te meer klemmt daar zij haar tweede verzoek om internationale bescherming pas indiende op 18 september 2019 nadat zij uit Duitsland terugkeerde;

- de bewering van de verzoekende partij dat zij omwille van de bekering van haar broer Ja. als ongelovige zou worden beschouwd, is slechts een blote bewering die zij niet *in concreto* aannemelijk weet te maken, aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de concrete bedreigingen die haar familie zou hebben geuit naar aanleiding van deze bekering. Zo vermeldde de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts bedreigingen van "de mensen" en vermeldde zij nergens de concrete bedreigingen van haar eigen familieleden, hebben haar zussen nog contact met deze familieleden, werden er ten aanzien van haar nooit persoonlijke bedreigingen geuit en legt zij geen begin van bewijs voor van de bedreigingen die haar familieleden omwille van de bekering van Ja. zouden hebben geuit;

- de verzoekende partij zette tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niets uiteen over haar beweerdde plannen om zich ook tot het christendom te bekeren en verklaarde bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zij soennitisch moslim is. Pas later tijdens haar persoonlijk onderhoud stelt zij dat zij informatie vergaart over het christendom en dat zij van plan is om zich eventueel te laten dopen. Het betreft dan ook een hypothetische, toekomstige geloofsovertuiging waaruit op zich geen nood aan internationale bescherming blijkt. Dit klemmt des te meer daar, mede gelet op de verregaande impact van een bekering tot het christendom in hoofde van een Afghaanse moslimman, de kennis van de verzoekende partij over het christendom zeer gebrekkig is;

- de verzoekende partij verklaarde pas vier maanden voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud van 22 september 2020 informatie te beginnen verzamelen over het christendom, hetgeen overeenstemt met mei 2020, het moment waarop haar tweede verzoek om internationale bescherming door het CGVS ontvankelijk werd verklaard, hetgeen duidt op het opportunistisch karakter van haar interesse voor het christendom. Dit klemmt des te meer daar zij in mei 2020 ook toevallig een zekere W. zou zijn tegengekomen in een park, waarmee zij in het Farsi online gesprekken zou voeren over het christendom. Zij liet tijdens het persoonlijk onderhoud een ingesproken bericht van deze W. horen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19), doch hieruit kan niet blijken dat zij met W. contact heeft in het kader van haar interesse voor het christendom, temeer gelet op haar povere kennis van het christendom (zie *supra*). Voorts betuigt de verzoekende partij weinig interesse voor de kerkgang in het christendom;
- de verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat zij omwille van het volgen van lessen Nederlands in België als ongelovige zou worden beschouwd;
- de commissaris-generaal besluit: *“Om voorgaande redenen kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde interesse in het christendom en de mogelijkheid dat u zich in de toekomst bekeert. Daar er aan uw beweerde interesse in het christendom geen geloof kan worden gehecht, kan er ook niet aanvaard worden dat u in de nabije toekomst daadwerkelijk het christelijk geloof zou aanhangen en omwille hiervan vervolging zou vrezen bij terugkeer naar Afghanistan.”*;
- tevens wijst de commissaris-generaal op het volgende: *“Hoe dan ook, zelfs indien er aangenomen kan worden dat in uw gemeenschap in uw land van herkomst de perceptie zou ontstaan dat u een ongelovige bent, quod non, dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.”*

In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij in wezen niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en niet in staat de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat zij zelf tot het christendom is bekeerd, dient vastgesteld dat zij eerder enkel voorhield dat zij hiervoor interesse heeft. Zij brengt geen enkel stuk bij die haar bekering tot het christendom zou kunnen staven en evenmin geeft zij enige concrete duiding over hoe, waar, wanneer en waarom zij zich intussen effectief tot het christendom zou hebben bekeerd. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Waar zij stelt dat zij de problemen omwille van de bekering van haar broer Ja. en/of haar interesse in/bekering tot het christendom niet eerder aanhaalde omdat zij pas tijdens haar verblijf in Duitsland in aanraking kwam met het christendom, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat Ja. zich reeds in september 2016 zou hebben laten dopen, dat de verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming geen melding maakte van de voorgehouden problemen hoewel die blijkens haar verklaringen toen reeds gaande waren, en dat zij reeds in september 2019 van Duitsland naar België terugkeerde doch pas sedert mei 2020 informatie over het christendom zou zijn beginnen te verzamelen.

De verzoekende partij slaagt er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging bijgevolg niet geloofwaardig.

7.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren

dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Uit de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, de EASO Guidance Note van december 2020 en de andere hierboven weergegeven EASO landenrapporten blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij afkomstig is uit het district Puli Khumri gelegen in de provincie Baghlan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat in de gegeven omstandigheden een onderzoek naar een intern vestigingsalternatief zich opdringt. *In casu* stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie van het dorp Share Naw gelegen in het district Puli Khumri gelegen in de provincie Baghlan, waaruit de verzoekende partij voorhoudt afkomstig te zijn.

Ook in haar aanvullende nota maakt de verwerende partij nog steeds op impliciete wijze een negatieve beoordeling van de veiligheidssituatie van verzoekers regio van herkomst, daar de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij in de hoofdstad Kaboel over een intern vestigingsalternatief beschikt. Ter terechtzitting maakt de verwerende partij nog steeds op impliciete wijze een negatieve beoordeling van de veiligheidssituatie van verzoekers regio van herkomst.

Bijgevolg dringt zich een onderzoek naar het intern vestigingsalternatief op.

Dit intern vluchtalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Hoewel de richtlijnen van UNHCR (*“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018) en EASO (*“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van december 2020) inzake een intern vestigingsalternatief niet bindend zijn, is het nuttig om bij het beoordelen van een intern vestigingsalternatief deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij in haar bestreden beslissing en aanvullende nota zelf verwijst, in overweging te nemen.

Wat betreft de voorwaarde van veiligheid, overwegen EASO (p. 127) en UNHCR (p. 160 e.v.) dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de verzoeker in het voorgestelde hervestigingsgebied geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade. De Raad treedt voormelde benadering bij.

Wat betreft de veiligheidsvoorwaarde, merkt de Raad op dat de verzoekende partij, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, een vrees voor vervolging in de stad Kabul niet aannemelijk maakt en dat bijgevolg evenmin blijkt dat de verzoekende partij om deze redenen een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, in de stad Kabul zou lopen. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de stad Kabul. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Inzake de veiligheidssituatie in de stad Kabul motiveert de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota terecht als volgt:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018.

Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de Taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviséerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad ‘targeted killings’ betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad treedt de analyse van de verwerende partij bij dat de mate van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kaboel heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat moet worden besloten dat elke burger die ernaar toe wordt gestuurd, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wél stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kaboel hoog blijft zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke minimale elementen bij. Evenmin blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de hoofdstad Kaboel om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Dit besluit neemt niet weg dat in het kader van een beoordeling van de redelijkheid van het voorgestelde intern hervestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in de stad Kabul. Deze beoordeling mag niet worden verward met de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vraag is hier niet of verzoeker een risico loopt op ernstige schade in de stad Kabul, hetgeen hierboven al negatief werd beantwoord, maar wel of van de verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich aldaar hervestigt.

Uit het EASO-rapport "*Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis*" van december 2020 (p.129), blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt die deel uitmaakt van het stedelijk gebied. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kabul. Voorts staat de hoofdstad Kabul en de luchthaven onder controle van de regering.

Wat betreft de toestand op het vlak van voedselzekerheid, beschikbaarheid van een basisinfrastructuur en de mogelijkheid om te voorzien in een levensonderhoud, blijken uit de EASO Guidance Note van december 2020 volgende vaststellingen over de algemene situatie in Kabul (p.167-172). Op het vlak van de voedselvoorziening wordt gesteld dat de voedselprijzen in de stad Kabul onder druk staan. Inzake huisvesting is de stad Kabul onderhevig aan een sterke bevolkingsgroei, waarbij veel inwoners terechtkomen in zogenaamde "*informal settlements*". Verder is toegang tot drinkbaar water voor sommige inwoners van de stad Kabul moeilijk en problematisch, waarbij ook het ontbreken van een centraal rioleringssysteem een rol speelt. Wat betreft gezondheidszorg, blijkt dat de inwoners weliswaar toegang hebben tot openbare gezondheidszorg doch dat deze gezondheidszorg gepaard gaat met een hoog kostenplaatje dan wel een ondermaatse kwaliteit. Verder staat de werkgelegenheid in Afghanistan onder druk en leeft een toenemend deel van de Afghaanse bevolking onder de nationale armoedegrens, doch het is mogelijk werk te vinden in de stad Kabul en de lonen zijn er ook veelal hoger dan elders in Afghanistan, zeker voor wie op de ondersteuning van een netwerk kan rekenen.

In het rapport van 8 april 2020 opgesteld door CEDOCA wordt eveneens aangegeven dat de bevolking in de stad Kabul sterk groeit, hetgeen de stedelijke infrastructuur onder druk zet. Er wordt ook gesteld dat vele IDP's in informele huisvesting terechtkomen, dat toegang tot water, onderwijs en gezondheidszorg beperkt kan zijn en dat het beschikken over een ondersteunend netwerk een troef is bij het vinden van werk.

UNHCR geeft in zijn "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 (p. 112-114) aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, de humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kabul deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief.

Volgens de EASO Guidance Note van december 2020 (p.174-175) is een intern vestigingsalternatief voor gezonde alleenstaande mannen in Kabul in het algemeen redelijk wanneer zij geen bijkomende bijzondere kwetsbaarheden vertonen. Volgens EASO kunnen alleenstaande gezonde mannen voorzien in hun basisvoorziening, huisvesting en hygiëne. In de Guidance Note wordt geconcludeerd dat, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden

dat alleenstaande mannen, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

In het rapport van 8 april 2020 concludeert CEDOCA dat met beperkte arbeidsmogelijkheden, weinig of geen sociale vangnetten, slechte huisvestingsomstandigheden, belemmerde toegang tot onderwijs en gezondheidszorg en de voortdurende angst voor uitzetting als gevolg van pachtonzekerheid of landroof, worden ontheemden en terugkeerders in de talrijke informele nederzettingen van de hoofdstad geconfronteerd met onzekere levensomstandigheden en worden zij vaak gedwongen tot secundaire ontheemding, alsook tot negatieve overlevingsstrategieën.

Uit wat voorafgaat blijkt dat zowel EASO als UNHCR de stad Kabul niet uitsluiten als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Zij stellen wel uitdrukkelijk dat de persoonlijke omstandigheden in deze bepalend zijn. De analyse in het rapport van 8 april 2020 laat ook niet toe om de hoofdstad Kabul algemeen uit te sluiten als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. De persoonlijke omstandigheden zijn wel bepalend voor de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in de hoofdstad Kabul.

Derhalve dienen de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij in rekening te worden genomen bij de beoordeling van de redelijkheid van haar hervestiging in de stad Kabul. Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet preciseert niet wat persoonlijke omstandigheden zijn. In de parlementaire voorbereiding wordt aangegeven wat men dient te verstaan onder persoonlijke omstandigheden: *“Ook persoonlijke omstandigheden van de verzoeker zoals leeftijd, geslacht, gezondheidstoestand, gezinssituatie en etnische, culturele en sociale banden, kunnen bij deze beoordeling een rol spelen.”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p.89). Dit loopt gelijk met rechtspraak van het EHRM waarbij onder meer elementen zoals godsdienst, leeftijd, gezondheidssituatie, geslacht, economische omstandigheden en het sociale netwerk werden aangehaald (EHRM 27 juni 2013, MYH en anderen t. Zweden, § 68-73).

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gesteld als volgt:

“In het kader van uw eerste verzoek stelde het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De RvV bevestigde dit. In het kader van uw huidig verzoek dient vastgesteld te worden dat er geen elementen zijn die doen besluiten dat niet meer het geval zou zijn. Hoewel u aangeeft dat B. en haar echtgenoot momenteel in Duitsland verblijven werpt u nergens op dat ze in Duitsland een verblijfsstatus zouden bekomen hebben waardoor een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Kabul voor hen nog steeds in het vooruitzicht ligt (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 3). Bovendien werd er in de beslissing van het CGVS en het arrest van de RvV aangevoerd dat u niet alleen op uw zus en schoonbroer maar ook op diens netwerk en op uw tante en haar gezin in Kabul kan steunen bij uw vestiging in de Afghaanse hoofdstad. Uw verklaringen in het licht van uw huidige verzoek, dat u al sinds vroeger geen goede contacten heeft met uw familie van moederszijde (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 4, 8), overtuigen niet in het licht van de vaststelling dat u eerder nog aangaf dat u nog via facebook en telefonisch contact onderhield met onder meer uw oom, de man van uw tante van moederszijde in Kabul (notities persoonlijk onderhoud H.P. d.d. 22 maart 2017, p. 15). Ook het feit dat P., uw neef van moederszijde u uw taskara bezorgde in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV, waarvan ook een briefomslag van 20 januari 2018 toegevoegd werd aan uw administratief dossier bij de RvV, staat haaks op uw bewering geen goede contacten met uw familie van moederszijde te onderhouden. Zoals eerder aangestipt maakte u niet aannemelijk dat u door uw familie van moederszijde geviseerd zou worden omwille van de vermeende bekering van uw broer. Dit kan dan ook niet weerhouden worden als reden waarom u niet op hun steun zou kunnen rekenen (CGVS d.d. 22 september 2020, p. 8). Voorts dient nog gewezen te worden op het feit dat de overige factoren die deden besluiten tot de redelijkheid van een intern vluchtalternatief in uw hoofde nog steeds onveranderd zijn.”

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijft deze motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient aangenomen dat de stad Kabul, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, *in casu* als een redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

9. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

13. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 1 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 4

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 1 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS